

Viskas prasidėjo praėjusių metų pabaigoje nuo suknelės... ir bekraščio optimizmo.

Dailios vakarinės suknelės iš „Marks & Spencer“. Tos, kurią jau kelias savaites buvau nusižiūrėjusi. Kalėdų balius pas Šeron jau po trijų dienų, ir aš nusprendžiu, kad atrodysiu žiauriai fantastiškai, vilkėdama ta tamsiai žalio šilko suknia gražiu raštu puoštomis petnešėlėmis.

Dar geriau, kad viršutinė suknios dalis primena korsetą — jis kuo puikiau laikys didžiąją Zojos Milton dalį savo vietoje, kai ji trečią nakties kratys užpakalį skambant „Girls Aloud“. O tai leis man išvengti dar vienos nesėkmės, kurią Gregas pavadinu „papų sprogimu“ Naujųjų išvakarėse 2010-aisiais, kai gėlėta suknelė, įsigyta „H&M“, pasidavė mano krūtinės spaudimui ir pokštelėjo per abi siūles. Pusbrolis Džefas turėjo galimybę pasigrožėti mano kairiąja krūtimi, kai sukasi pro jį per „Come On Eileen“ priedainį.

Nieko stebėtina, kad nuo to laiko su Džefu beveik nebendraujame.

O ši „M&S“ žalioji atrodo galinti išverti visus išbandymus, kurių jai garantuosiu. Žavėjaisi suknia, tokia smaragdo žalumos, tviskančia moterų skyriaus lempų šviesoje ant pakabos, ir buvau įsitikinusi, kad ji tvirta, stabili ir puikiai tinkama tam reikalui.

Yra tik viena *problemytė*.

Suknelė šešiolikto dydžio. Gaila, bet aš ne. Jau nebe. Maždaug prieš metus peržengiau šiurpų aštuoniolikto dydžio damos pasaulio slenkstį.

Jau praėjo ne vienas mėnuo, kai pastarąjį kartą sukaupiau drąsos atsistoti ant svarstyklių, bet esu įsitikinusi, kad vilties netekti kelių kilogramų faktiškai nėra, nes sporto, jei taip galima pavadinti, — tik pusė įveiktos „Supersize vs Superskinny“* serijos.

Blogiausia, kad didesnio dydžio suknelės parduotuvė pasiūlyti negali. Pasikonsultavusi su „Google“ sužinau, kad „M&S“ iš *viso* nesiuva aštuoniolikto dydžio drabužių. Tragedija.

Bet aš noriu šitos suknelės, po velnių!

Bent kartą noriu išeiti apsirengusi taip, kad jausčiausi *bent kiek* seksuali. *Bent kiek* pasitikinti savimi. *Bent kiek* panaši į panelę, kokia buvau prieš nugrimzdama į šį pavargusį, nelaimingą kūną.

Prakeikimas!

Tačiau aš vis tiek pasimatuosiu tą daiktą. Niekada nežinai.

Suknelių dydžiai įvairiose parduotuvėse visada šiek tiek skiriasi, gal man pasisekė — „M&S“ nutarė pasigailėti Anglijos storulių ir dosniai pakoregavo dydžių lenteles.

Ryžtingai ir viltingai žingsniuoju į matavimosi kabiną su žaliaja suknia ant rankos.

— Labas rytas, ponija, — mane pasitinka liesa blondinė pardavėja, kai pasiekiu matavimosi patalpas parduotuvės gale. — Kiek daiktų atsirinkote?

* „Supersize vs Superskinny“ yra britų televizijos programa, kur į laidą kviečiamas vienas didžiulį antsvorį turintis, kitas per mažai sveriantis dalyvis ir sukeičiamas jų dietos.

— Tik šią suknelę, — sakau jai mostelėdama priešais veidą žaluma.

— Gerai, puiku, — abejingu tonu atsako mergina ir įteikia plastikinį žetoną su vienetu. — Prašom naudotis bet kuria kabina.

Tada nutyla ir nužvelgia mane nuo galvos iki kojų. Žinau, kas bus toliau.

— Erdviausia yra eilės gale.

Buvo metas, kai ši pastabėlė mane siaubingai įžeisdavo. Tik tai buvo prieš dvejus metus. Dabar jau esu susitaikiusi su faktu, kad kai kuriems žmonėms atrodo, jog neįstengiu judėti po lieknų žmonių pasaulį visko neišgriaudama ir nesusižeisdamas vien todėl, kad sveriu per daug.

Ši kvaila karvė greičiausiai mano, kad vos įžengusi į įprastą kabiną ties klubais įstrigsiu ir išsinešiu tą dėžę iš „Marks & Spencer“ kaip milžiniškas vėžlys.

— Ačiū, — atsakau rūščiai. — Pasistengsiu rengdamasi nevalgyti.

Šį komentarą pardavėja sutinka pastačiusi akis, todėl tik atsidūstu ir praeinu pro ją, daugiau nieko nesakydama.

Pasižiūriu į didžiausią kabiną eilės gale ir nusprendžiu ryžtingai ignoruoti tokias likusį savo gyvenimą. Pasuku į paprastą ir atitraukiu storas baltas užuolaidas įeiti, esu rami, kad tilpsiu ten be laužtuvo ir kilogramo sviesto — nesvarbu, ką apie tai mąno ta kaulėta kalė.

Tenka pripažinti kabinoje ankštoka. Džinsų nutraukimas virsta nemenku išbandymu, nes turiu susilenkti, kad iš jų išsiraityčiau. Lenkdamasi atsitrenkiu į sieną ir atšoku, galva vos nesploju į viso ūgio veidrodį.

Giliai alsuoju, stengdamasi nuslopinti iš gelmių kylančią

pykčio ir pasibjaurėjimo savimi banga, pamažu nusivelku švarką ir palaidinukę, atsidususi pasidedu ant kėdės šalia džinsų.

Nužvelgiu ant kablįo kabančią vakarinę šešiolikto dydžio suknią kaip boksininkas naują varžovą. Atidžiau apžiūrėjus tampa akivaizdu, kad turėčiau užsitraukti ją per galvą. Korseto tipo viršus neleis užsitempti suknelės iš apačios.

Pakeliu vieną kraštą ir perneriu ją per galvą ir pečius, stengdamasi per daug nesuglamžyti.

Patenkinta išsiaiškinu, kad apsirengiau be didesnio vargo. Nespėjau net suprakaituoti ir prireikė vos trisdešimties sekundžių kriuksėjimo — suknelės kraštas nusileido žemiau kelių.

Cha cha! Kažkam sekasi!

... O dangau, užtrauktuko dar neužtraukiau, ane?

Labai lengva džiaugtis, kad ant aštuoniolikto dydžio rėmo užtempi šešiolikto dydžio suknelę, bet tai ne pergalė, jeigu neįstengsiu užtraukti korseto iki pat viršaus.

Laimė, užtrauktukas šone, o ne nugaroje, tad yra galimybė pasistengti.

Įtraukiu krūtinę, mintyse persižegnoju ir užsegu užtrauktuką į viršų.

Jis užvažiuoja beveik iki pusės ir tada ima reikštis fizikos dėsniai, be jokių išlygų, sakyčiau, kliudydami tam nelemtam daiktui kilti aukščiau.

Galėčiau apsiverkti. Šilta, maloni pergalė virto šaltais nesėkmės pelenais.

— Prakeiktas daiktas, — iškošiu panosėje.

Tuo momentu man derėjo susitaikyti, atsisepti suknelę, nusitraukti nuo savęs ir lėkti namo pabaigti šokoladinių „Ben & Jerry's Phish Food“ ledų, kurių neįveikėme vakar. Taip paprastai susidoroju su panašiomis katastrofomis.

Deja, pyktis ir pasibjaurėjimas savimi, kuriuos pavyko užgniauzti po trumpo pokalbio su Kaulų Vyniotiniu, dabar grasina nustumti šalin racionalų mąstymą — ir jiems akivaizdžiai puikiai sekasi. Taigi nutariu patraukti užtrauktuką į viršų, naiiviai tikėdamasi problemą išspręsti jėga.

Jeigu „išspręsti problemą“ pažodžiui reikštų lupti užtrauktuko ašelę, kol toji nulūžta ir palieka mane supakuotą kaip kalėdinį kalakutą, tada man šimtu procentų pavyko.

Neįtikėtina, bet tas nulūžęs metaliukas — mano rankoje. Bandau jį pritaisyti prie užtrauktuko vildamasi, kad įgijau antgamtinę galią privirinti metalą prie metalo vien tik valios jėga. Tačiau čia ne tas atvejis. Lieku įstrigusi žalioje suknioje, kuri veržia krūtis taip, kad kone galiu pasidėti ant jų smakrą. Tenka traukti orą mažais gurkšneliais, o tai reiškia, kad šnopoju kaip dūstantis burundukas.

Pamažu atsėlina panika. Laimė, pasibjaurėjimas savimi toks visa apimantis, kad kitoms emocijoms faktiškai nelieka vietos.

Suprantu atsidūrusi keblioje padėtyje.

Atrodo, turiu tris išeitis.

Galiu pasikviesti pardavėją, kad padėtų man išnirti iš suknelės — o tai ne daugiau tikėtina, kaip kad Gregas suorganizuotų mums seksą trise su Bredliu Kuperiu kito gimtadienio proga.

Galiu pati pamėginti patempti suknelę žemyn, kiek pajėgiu, ir taip šiek tiek atlaisvinti krūtinės ląstą — tada pavyktų geriau apgalvoti situaciją nebijant uždusti.

Arba galiu energingu mostu truktelėti suknelę *į viršų* ir kuo greičiau bei efektyviau išsivaduoti iš savo medžiaginio kalėjimo.

Ne tokia impulsyvi būtų pasirinkusi antrąjį variantą, bet vėlgi, ne tokia impulsyvi visų pirma nebūtų mėginusi įlįsti į sau per mažą suknelę.

Giliai įkvepiu, užsimerkiu, stveriu abiem rankomis už petnešėlių ir kiek leidžia jėgos trūkteliu suknelę aukštyr kaip įmanydama ryžtingiau ir energingiau.

Gaila, bet suknelė pasisuka į šoną ir standus korsetas įstriniga ant viršutinės mano dalies kaip kuniško galvosūkiu pirštams miklinti detalė. Užuoat perlėkusi man per galvą, suknelė pakimba ant pečių, palikdama mane stovėti iškeltomis rankomis ir žalio audeklo uždengtomis akimis.

Prie šios siaubingos situacijos prisideda faktas, kad turėsiu pademonstruoti pasauliui savo gigantiškas rausvai ir juodai dryžuotas apatines kelnaites, nes sijonas pakilo ir susimetė negražiu ratu man apie liemenį.

Pakliuvau į rimtą bėdą.

Anksčiau manęs niekada nekamavo klaustrofobija, bet dabar įvertinau tuos, kurie nuo jos kenčia. Tiesiog nebežinau ko griebtis.

Rankų nuleisti negaliu, kliudo standus korsetas, taigi negaliu suimti suknelės ir trūktelėti jos žemyn.

Išties apima panika, puolu grumtis su tais žaliais tramdomaisiais marškiniais — rangausi norėdama išsivaduoti. Iškelusi rankas tiek nesikračiau nuo devintojo dešimtmečio vidurio. Jeigu kas per parduotuvės garsiakalbius paleistų „The Prodigy“, jausčiausi kaip namie.

Aišku, ištikta panikos pamiršau, kad stoviu ankštoje kabinėje su kėde, kuri šiuo metu užversta mano pačios drabužiais. Skaudžiai prisimenu, kai atsitrenkiu į ją keliu, sukdamasi vietoje trečią kartą, lyg išcentrinė jėga galėtų nutraukti nuo manęs tą apvalkalą.

— Aiii! Velnias! — suinkščiu nusivylusi.

Labai žmogiška pajutus skausmą trauktis nuo jo kuo greičiau. Taip užkliudau sunkią baltą užuolaidą, skiriančią kabiną nuo pasaulio išorėje. Užuolaida matė, kaip su manimi smaginas suknelė, todėl užsigeidė prisijungti. Lyg to dar nebūtų gana, smarkiai pasisuku, ir užuolaida gražiai apsideja apie visą kūną, suvystydama mane į *antrą* audinio sluoksnį.

— Kad ji prasmegtų!

Situacija pasiekė farso lygį, paprastai rezervuotą artistams mėgėjams.

Jeigu ir toliau taip suksiuosi, nuplėšiu užuolaidą ir išvirsiu į parduotuvę kaip mažiausiai koordinuotas vaiduoklis žmonijos istorijoje. Maži vaikai rėkdami spruks nuo išpampusios, besikeikiančios pabaisos. Parduotuvės personalas paskambins vaiduoklių medžiotojams greičiau, nei spėsiu ištarti žodį gindamasi.

Metas nusiraminti.

Prisiverčiu stovėti ramiai ir kelis kartus giliai įkvepiu. Jeigu aprimčiau, tikrai rasčiau paprastą ir nesudėtingą būdą išsikapsyti iš šio dvisluoksnio kalėjimo be didesnio vargo ir...

— Ar viskas gerai, ponias?

Dël Dievo meilės, čia panelė Kaulų Vyniotinis.

Stengiuosi greitai neatsakyti, jaučiu, kad bet koks paaiškinimas nuskambės keistai.

— Gal galiu kuo nors padėti? — nesulaukusi vėl klausia mergina.

— Ne, brangioji, viskas gerai, — tariau. Sarkazmui be jokių problemų pavyksta pralįsti pro užuolaidą ir korsetą. — Aš mėgstu apsukti užuolaidą apie galvą vidury parduotuvės. Mane tai *ramina*.

— Tikrai?

Dieve Švenčiausias.

— Taip. Jeigu galėtum užplikyti man indišką arbatą ir supilti per skylę viršuje, būtų *super*.

— A... man atrodo, turėtumėte išeiti.

— Manote?

— Taip, tikrai. Direktoriui nepatiks.

— Ką gi, gerai, mes juk nenorim trukdyti direktoriaus, tiesa?

— Taip. Ponas Mirosas labai griežtas dėl tokių dalykų.

— Jums dažnai pasitaiko gelbėti į užuolaidas susisukusias storules?

— Ne, bet klientai retsykiais ką nors iškrečia.

— Suprantu. Tai tada gal galite nutraukti tą daiktą nuo manęs?

— Žinoma.

Pardavėjai pavyksta išvynioti mane iš užuolaidos, man belieka išspręsti suknelės dilemą.

Jos veido nematau, bet galiu įsivaizduoti miną.

— E... Ar reikės pagalbos matuojantis suknelę? — nedrąsiai klausia ji.

— Ką? Tai sakote, kad ne taip ją vilkiu?

— Ne, ponija. Ji neturėtų būti taip aukštai.

— *Tikrai?* Nes neseniai žiūrėjau Londono madų savaitės programą, ir nepatikėtumėt, kiek modelių žengia podiumu iškėlusios rankas, lyg kas varytų su šautuvu, visiems demonstruodamos trumpikes iš „Primark“.

Kapų tylą.

— Nutraukite tą prakeiktą skudurą man nuo galvos, gerai? — paprašau atsidususi.

Kaulų Vyniotiniui pririekia vos poros trūktelėjimų, ir aš išsigelbsčiu iš vergijos. Suknelei čiuožiant į viršų skaudžiai pajuntu, kaip ji slenka per rankų ir nugaros lašinius. Supykina pagalvojus, kad taip gaminamos dešrelės.

Man taip gėda, jog bijau apsivemti.

Ir tada prisimenu, kad vilkėdama gigantiškus „Primark“ apatinius stoviu persirengimo kabinų prieigose. Sarmatos indeksas užkyla iki neregėtų pažeminimo aukštumų. Blogiau jau būti negali.

— E... ar galima pasinaudoti matavimosi kabinomis? — pasigirsta balsas už kaulėtos pardavėjos nugaros.

Pasukusi galvą pamatau mažiausiai keturias moteris, stovinčias koridoriaus gale su įvairiausiais atsirinktais apdaraus. Dvi iš jų lieknos ir todėl labai stengiasi į mane nežiūrėti, kamuojamos gėdos ir viršenybės jausmo. Trečioji panaši į mane, mėgstanti sukirsti ką nors naktipiečiams, šioji stebi mane lyg ir gailėdama, lyg ir suprasdama. Ketvirtoji liudininė yra dvylikos metų mergaitė, kurią tikriausiai traumavau visam likusiam gyvenimui. Ne mažiau prie to prisidėjo ir tai, kad prapliupau garsiai šaukti.

— Labai jums ačiū! — kreipiuosi į pardavėją. — Galėjote įspėti, kad žmonės laukia!

Ji pasižiūri kaip paspirtas šunytis.

Atsidususi ištiesinu pečius, susirengiu, kas liko iš mano orumo, ir grįžtu į kabiną. Murmėdama užtraukiu užuolaidą.

Kai lieku viena, pyktis užleidžia vietą liūdesiui. Sudrimbu ant kėdės, jaučiu, kaip kaupiasi ašaros. Nebe pirmą kartą pastaruuju metu taip jaučiuosi, tačiau bent jau visada galėdavau gerai išsiverkti nuošaliai, savo namuose.

Tyliai paašaroju minutę kabinoje, tada susitvardau ir apsirengiu.

GREGO DIETOS DIENORAŠTIS

Sekmadienis, balandžio 20 d.

120 kilogramų (numesti 8 kilogramai)

O Dieve.

O Dieve Švenčiausias.

Skauda kiekvieną kūno vietą.

Net akių obuolius.

Ir plaukus.

Jau vien sėdėti ant kėdės ir viską užrašinėti yra nežmoniškų pastangų reikalaujantis darbas. Kiekvienas rankos pajudėjimas virš klaviatūros kelia agoniją, kiekvienas žvilgtelėjimas į ekraną nusiunčia skausmo bangą į nugarą.

Jeigu užsimerkiu ir smarkiai susikaupiu, ima atrodyti, kad yra viena vieta virš kairės alkūnės, kurios neskauda. Sakau jums, viskas dėl nervų sistemos griūties po savaitės, taip sakant, praleistos su Liuciferiu.

Susirasti asmeninį trenerį atrodė gera mintis.

Net jeigu galiu jį sau leisti tik savaitei, bent jau pavyks išmėginti pratimų planą, kurį treneris man sudarys septynioms dienoms... o paskui kartoti jį, kol sulysiu.

— Kokia gera mintis, — sako Zoja, srėbdama tos savo bjaurios sriubos dubenį.

Aš galbūt ir nesiveržiau imtis sunkios veiklos, bet kai reikėjo rinktis, ar ryti tą žalią, bjauriai dvokiantį mėsą, pasirinkau daryti atsispaudimus visą dieną.

— Paguglinsiu, gal mūsų rajone yra koks nors treneriukas, — sakau jai ir nusisuku, kad nepradėčiau žiaukčioti.

Paaiškėja, kad netoli mūsų namų gyvena trys asmeniniai treneriai, kurie man pagal kišenę. Pirmą išmėginu Dareną Bucharą, nes jis arčiausiai ir dirba treneriu jau aštuonerius metus.

Gaila, Darenas (kuris kalbant telefonu pasirodė per daug moteriškas, kad būtų treneris) yra labai populiarus ir iki vasaros vidurio visiškai užimtas. Palieku jam savo elektroninį paštą ir išjungiu pokalbį.

Tada susisiekiu su Maiku Makpartlinu. Maikas — buvęs olimpiečių treneris, todėl skamba idealiai. Be to, jis kalba neįveikiamai klaidžiu kaip Amazonės baseinas škotišku akcentu. Maikas mielai mane treniruotų, bet šiuo metu gydosi rimtą Achilo sausgyslės traumą ir dar mažiausiai du mėnesius nebus geriausios formos.

Lieka trečias ir paskutinis variantas — jis iš visų blogiausias.
Alisa Pitering.

Taip, teisingai, trenerė Alisa Pitering.

Iš nuotraukų tinklalapyje matyti, kad ji yra metro penkiasdešimt septynių ūgio, liesa kaip pakaba ir apdovanota didžiausiomis, kokias teko matyti, akimis.

Matyt, buvusi kariškė.

Arba labdaros organizacijos darbuotoja, nes tokia jau smulkutė.

Jos plonas, spigus balselis telefonu neišsklaido įspūdžio, kad Alisa trapi kaip Mingų dinastijos vaza.

— Taip, Gregai, turiu laisvų langų kitas dvi savaites, — sako ji.

Nė kiek nesistebiu. Iš viso keista, kad ji randa darbo.

— Puiku.

Meluoju. Visai ne.

Vyliausi, kad ji bus užpildžiusi tvarkaraštį, o aš galėsiu padėti telefoną ir viską pamiršti.

— Ar tikrai norite savaitės trukmės intensyvaus kurso? — teiraujasi Alisa. — Jis gana sunkus, jeigu nesate pratęę sportuoti, geriau pradėti nuo lengvesnio režimo.

Lengvesnio režimo? Keturis kartus per savaitę žaisdavau regbį ir treniruodavausi penkias dienas per savaitę! Sunku patikėti, kad ši smulki moterytė sugebės mane nuvaikyti, net jeigu ir praėjo šiek tiek laiko, kai buvau geriausios formos.

Šiame etape saviapgaulė tokia tvirta, kad gali užsilipti ant jos ir įsmeigti vėliavą. Paskutinis kartas, kai žaidžiau regbį keturis kartus per savaitę, buvo prieš dešimtmetį. Mano ego pasistengė pamiršti apie tuos metus, kebabus vėlyvą vakarą ir pintas alaus, visišką fizinės veiklos nebuvimą, ir tikino, kad sugebėsiu susidoroti su išverstake panele Pitering ir jos treniruočių režimu.

— Ne, intensyvus savaitės kursas bus pats tas, — atsakau kvailoku pasitikinčio savimi žmogaus balsu.

— Gerai. Tuomet pradėsime sekmadienį, jeigu norite, miesto parke, ir dirbsime po dvi valandas kasdien iki kito sekmadienio.

— Skamba gerai.

Suderinę grafiką, padedu ragelį su jame vis dar cypsinčia trenere ir pasisuku į žmoną.

— Viskas suderinta, — sakau jai. — Juk turi būti geresnis būdas numesti kelis kilogramus, nei ryti tas pamazgas, — pri-duriu nesugebėdamas užgniaužti pasidrygėjimo balse.

Zoja pakelia antakį.

— Pažiūrėsime, branguti. Mes dar pažiūrėsime.

Man nepatinka, kaip ji žvelgia į mane virš to jovalo dubens. Žvilgsnis trikdantis.

— Ką tu nori pasakyti?

— Man atrodo, neįvertini, kaip bus sunku.

Numoju ranka.

— Ech, viskas bus gerai. Aš pratęs prie skausmo po treniruočių.

— Gerai, širdele. Tikiuosi, žinai ką darai, — atsiliepia žmona tuo erzinamu balseliu, kai nori pasišaipyti.

— O ir laikas geras, — priduriu. — Paskutinė treniruotė kaip tik bus šeštadienį ryte, o pirmadienį galėsiu eiti į stotį pasisverti.

Kitą šeštadienį bus savaitė nuo pirmojo reguliaraus svėrimosi „Srauto FM“ tiesioginiame eteryje. Kiekvieną porą pasvers, ir tąją, kuri bus netekusi daugiausia svorio nuo varžybų pradžios, apdovanos buteliu mažai kaloringo šampano (iš pažiūros jis primena arklio šlapimą) ir dviem bilietais į kūno rengybos parodą, vyksiančią kitą mėnesį „Earl’s Court“ parodų rūmuose.

Keista Zojos kopūstų dieta ir mano intensyvių treniruočių savaitė turėtų mums garantuoti laurus, net jeigu nedegu noru gerti tuos arklio myžalus ir nesugalvočiau nieko blogiau, nei lankytis kūno rengybos parodoje Londone.

Tad sekmadienio ryte nueinu į parką šviečiant pavasario saulytei, pasiruošęs priimti tai, ką man gali pasiūlyti Alisa Pitering.

Kad galėtų sudaryti treniruočių planą, ji jau paprašė atsiųsti pagrindinius savo duomenis, sveikatos ir fizinio aktyvumo istoriją, taip pat surašyti, ko tikiuosi pasiekti per tą savaitę. Ji privertė mane suploti tris šimtus svarų avansu, ir aš dėl to suabejojau, bet Alisa to reikalavo ir man neliko iš ko rinktis.

Be abejo, esu apsirengęs drabužiais, skirtais šauniai pasitreniruoti. Kojas puošia naujintelaičiai bėgimo bateliai, nuo brangiojo „Nike“ sportinio kostiumo nurankioti kandžių rutuliukai. Tiksliau, nuo apatinės kostiumo dalies. Į bluzoną bandžiau įsisprausti, bet per papus neužtraukiau užtrauktu-ko. Teko pasitenkinti regbio marškinėliais, kurie atrodo labai sportiškai.

Alisa Pitering laukia manęs prie suolo parko centre, kalvos viršuje. Apsirengusi taip, kaip ir tikėtumeisi iš asmeninės trenerės: trumpomis juodomis timpomis ir violetiniais marškinėliais iš elastano. Pastebiu, kad tos moters krūtinė plokščia kaip dvylikametės. Žinau, neturėčiau žiūrėti į tokius dalykus šiomis aplinkybėmis, bet elastanas — medžiaga, skirta pabrėžti kiekvieną linkį ir iškilumą... taip pat ir kai šio nėra.

Jeigu šitaip apsirengčiau, atrodyčiau kaip nevykusiai prikimšta dešrelė.

— Labas rytas, Gregai! — sveikinasi Alisa, kai tingia eise-
na kopiu šlaitu pas ją.

— Labas, — atsakau gniauždamas žiovulį.

— Atrodo, tave reikėtų pažadinti! — sušunka ji, ir akys išvirsta dar labiau.

Jos tikrai kelia nerimą. Noriu prikišti delnus prie jos veido, kad galėčiau sugauti obuolius, jei iškris pasukus galvą.

— Pradėsime nuo apšilimo pratimų?

— Kodėl gi ne? — atsakau jai šypsodamasis, nes saulė lieja ant mūsų šiltus spindulius.

Alisa pradeda treniruotę nuo tempimo pratimų, kad išjudintų kraują. Viskas gerai ir imu jausti, kad išmuša lengvas prakaitas. Praėjus dešimčiai minučių jau pradeda trūkti oro, bet šiaip viskas gerai.

— Puiku! — suploja rankomis Alisa. — Pradėsime nuo lengvo pabėgijimo po parką. Ką pasakysi?

— Puiku.

— Nuostabu! Bėgdama didinsiu tempą, todėl stenkis neatsilikti.

Ir taip pasakiusi dingsta, nušuoliuoja taku kaulėtais kulnais žerdama žvyrą. Pasileidžiu vytiš ir koki šimtą metrų visai nesunku. Man patogiu, kvėpuoju tolygiai, jaučiuosi gerai.

Tada Alisa ima bėgti greičiau. Prisiderinu prie jos, kad neatsilikčiau.

Kokius keturiasdešimt metrų dar nieko, bet toliau ima protestuoti plaučiai.

Ir pėdos.

Ir šlaunys.

Ir kulkšnys.

Ar teko kada turėti seną automobilį? Visišką senieną?

Tada žinote, kad jie šimtus metų važiuoja nekeldami problemų, paskui kas nors sugenda ir *viskas* ima byrėti.

Mano kūnas dabar patiria tą patį, tik per kelias minutes.

— Didinu greitį, Gregai, — įspėja Alisa... ir šauna kaip nuplikyta katė.

Ta moteris tikriausiai nesupranta termino „švelnus didinimas“. Vieną minutę risnoja greta manęs, kitą — dumia kaip Jusainas Boltas* su petarda šiknoje.

Prisiekiu, stengiausi nuo jos neatsilikti maždaug dešimt metrų, o tada kūnas liepė užsikrušti, jeigu noriu.

Ir padarė tai supindamas man kojas.

Man taip dar niekada nėra nutikę.

* Usain Bolt — buvęs Jamaikos sprinteris. pasaulio rekordininkas ir čempionas.

Per visus tuos metus, kuriuos praleidau šioje planetoje, visada sugebėdavau dėlioti kojas tinkamai ir koordinuotai. Dar niekada keliai nesugalvojo sulinkti ir partiesti manęs ant žemės, kad ir koks girtas / apsinešęs / pavargęs / viskas anksčiau paminėta būdavau.

O šiandien, atrodo, prie jų pritvirtinti magnetai.

Vos tik Alisa nuskuodžia, o aš iš visų jėgų stengiuosi ją pasivyti, jaučiu, kaip kairys gurnelis skaudžiai kliudo dešini. Suinkščiu ir susverdėju. Judėjimo kryptis išlaiko mane stačiau tiek, kad spėja susidurti keliai, ir kojos visai praranda atramą.

— Aliiiiiisa! — beviltiškai surinku ištiesęs ranką, o gravitacija dirba savo darbą — patiesia mane ant žvyruoto tako.

Pasitiesti ant žvyro bėgant parke skaudžiau nei nuvirsti su kėde iškyloje. Tik sarmatos mažiau, nes nėra jokių žioplių aplinkui.

Šiaip taip atsisėdu ir susiimu už nubrozdinto kelio, kai Alisa atitursena iki manęs.

Žvelgiu jai į veidą, tikiuosi užuojautos dėl nelaimės. Keli padrašinantys žodeliai spigiu balsu labai praverstų.

— Ką darai? — klausia ji nerūpestingai ir įsispendžia rankomis į šonus.

— Nugriuvau, — pasitrinu kelį, nenorėdamas toliau aiškinti.

— Ko tikiesi, medalio?

— Atsiprašau?

Šito tai jau tikrai nesitikėjau. Jau maniau, kad Didelės Išverstos akys bus pilnos užuojautos, bet, sprendžiant iš elgesio, toli gražu.

— Klausiu, ko tikiesi? Sumauto medalio?

Žiūriu į ją, nesumesdamas kaip reaguoti.

Ji ištiesia ranką.

— Nagi, Gregai. Stokis. Mums dar reikia apibėgti visą parką, kol pradėsime treniruotis.

Nejaugi ji tikisi, kad aš *tęsiu*?

— Nemanau, kad galėsiu, — atsakau. — Susižeidžiau.

— Nusibraukei kelį, Gregai. Tiesiog kelkis ir pamiršk.

— Skauda.

— Ar tu boba?

— Atsiprašau?

— Kaip girdėjai. Ar esi boba?

— E... ne.

— Tada kelkis ir nustok elgtis kaip boba.

Ji pakrato priešais mane savo ranką. Įsikimbu vis dar sutrikdytas tokio politiškai nekorektiško žodžio agresyvaus pavartojimo.

Alisos gniaužtas tarsi plieninis.

Ji pastato mane ant kojų visai be pastangų.

— Jau pasiruošęs? — klausia.

— Tikriausiai, — atsakau šiek tiek bijodamas, ką ji gali padaryti, jei pasakysiu „ne“.

— Gerai! Pirmyn.

Alisa vėl pasileidžia, ir aš vejuosi kaip įmanydamas, stengiuosi nepaisyti peršincio kelio ir maudžiančių sąnarių.

Susidūriau su tam tikra dilema.

Viena vertus, nieko taip nenorėčiau, kaip baigti šį žaidimą ir kulniuoti namo kavos su bandele. Kita vertus, sumokėjau kelis šimtus svarų už treniruotes, be to, užgautas mano džentelmeniškas orumas.

Tikrai negražu būti pavadintam boba. Ypač kai tokio epitetu susilauki iš smulkios merginos išvirtusiomis akimis. Kyla

noras įrodyti Alisai, kad iš tikro nesu boba, tešlius ar koks ten skystablauzdis.

Todėl kitas dešimt savo gyvenimo minučių spoksau į elastanu aptemptą siaurą užpakalį tapnodamas per parką, pūkšdamas ir šnopusdamas taip garsiai, kad trys maži paršiukai nugirdę slėptūsi artimiausioje atominėje slėptuvėje.

Kol apibėgame visą ratą ir vėl grįžtame prie suolo ant kalvos, jaučiuosi absoliučiai palaužtas. Bet įrodęs, kad nesu boba, tešlius, skystablauzdis ir taip toliau.

Virstu ant žolės ir pakeliu akis į žydrą dangų be mažiausio debesėlio. Taip pat stengiuosi sulaukyti pratisą švilpimą kiekvieną kartą, kai įkvepiu.

— Gerai! — komanduoja man Alisa. — Tai buvo geras apšilimas. Dabar galim pradėti treniruotę.

Kimiai nusijuokiu.

— Labai juokinga, Alisa. Labai.

Ji atrodo sutrikusi.

— Kas juokinga?

— Tas pokštas apie treniruotę.

— Aš nejuokauju.

Jos rankos vėl ant klubų. Balso tonas griežtesnis. Akys dar labiau išvirsta.

Atsisėdu ir užslenku ant suolo.

— Juk... negali kalbėti rimtai? Aš šiandien daugiau nepajėgsiu.

Dabar Alisa suneria rankas ant krūtinės.

— Klausyk, Gregai. Turi dvi išeitis. Gali dirbti su manimi, numesti svorio ir laimėti tas varžybas... arba gali verkti ir inkšti kaip storas kūdikis ir nelaimėti. Tau rinktis.

Šaunu. Pirmiau išvadinsi kone homoseksualu, dabar ji mane lygina su klykaujančiu kūdikiu. Kur kas blogiau.

— Bet man tikrai atrodo, kad daugiau nepajėgsiu, — atsisakbinėju.

— Žinoma, pajėgsi. Tu tiesiog nepratęs savęs stumti. O tau reikės išmokti tai daryti, jeigu nori nusimesti tuos banginio taukus.

Bobos, kūdikiai, banginiai. Įdomu. Jau beveik panaudojome visus akivaizdžius palyginimus, gal dar kiaulių trūksta.

— Tikrai manai, kad galiu?

— Taip, žinoma, manau. Tik jeigu leisi man dirbti savo darbą ir tinkamai tave motyvuoti. Tai vienintelis būdas, kaip išmokome tvarkytis kariuomenėje.

Neįtikėtina, bet stojuosi ant tirtančių kojų ir žiūriu tiesiai į išverstas trenerės akis.

— Gerai, dirbam, — sakau jai.

— Įsitikinęs?

— Taip! — mėginu prisiminti visus matytus filmus apie karą. — E... tamsta, taip, tamsta!

Alisa suploja delnais.

— Nuostabu! — ji nusišypso.

Aš irgi šypsaisi.

Jos šypsena dingsta.

Staiga išsigąstu.

— Ant žemės ir dvidešimt atsispaudimų, — įsako tyliu, gana grėsmingu tonu.

— Ką?

— Tu ką, kurčias, storas parše? Sakiau, ant žemės ir dvidešimt atsispaudimų, tu šlykštus šūdo gabale! — Alisa įsakmiai parodo į tašką priešais save.

— Gerai, — atsakau plonu inkščiančiu balseliu.

— Ką pasakei, subingalvi?

— Sakiau, gerai!

— Sakyk taip, lyg pats tikėtum, Miltonai!

— GERAI!

— PUIKU! ANT KELIŲ, VAIKINE!

Padarau kaip įsakytas, išsitiesiu kniūbsčias priešais tą beprotę išvirtusiais veizolais.

— Ir VIENAS! — rėkia ji.

Jos spigus balsas aidi parke kaip garso smūgis. Balsas toks įsakmus, kad galūnės paklūsta greičiau, nei smegenys gauna progą pasakyti joms, ką daryti. Padariau vieną atsispaudimą, kol supratau, kas čia vyksta.

— Ir DU! — šaukia Alisa.

Žaidimų aikštelėje pora vaikų nukrenta nuo sūpynių.

— Ir TRYS!

Kairėje mūsų, automobilių aikštelėje, suveikia poros tuzinų automobilių signalizacijos.

— Ir KETURI!

Keli paukščiai nukrinta iš dangaus ir ima konvulsiškai trūkčioti.

— Ir PENKI!

Jaučiu, kaip atsipalaiduoja šlapimo pūslė. Nežinau, ar tai reakcija į Alisos komandas, ar dėl nežmoniško nuovargio pradeda strigti vidaus organų darbas.

— Ir ŠEŠI!.. Sakiau, ŠEŠI!.. Gregai?! Gregai? Sakiau, ŠEŠI!

— Po velnių, girdėjau iš pirmo karto! — sudejuoju. — Aš stengiuosi!

— Stenkis smarkiau! Ir ŠEŠI!

— Manęs rankos daugiau nelaiko!

— Mėšlas! Ir ŠEŠI!

— Nustok rékti „šeši“ ! Man atrodo, kad žiūriu, kaip Hal-
kas žaidžia kriketą!

— Aš nustosiu šaukti „šeši“, kai padarysi dar vieną atsi-
spaudimą! — Alisa giliai įkvepia. — Ir ŠEŠI!

Kažkaip drebančiomis rankomis sugebu pasikelti dar kar-
tą. Išlaikau tą padėtį geras tris sekundes, tada visas oras iš manęs
išeina ir sudrimbu.

— Ir SEPTYNI!

— O, atsiknisk, — atsakau pilna burna žolės.

Rankos vėl atsiduria ant klubų ir akys lipa iš veido.

— Ir viskas? Šeši atsispaudimai?

— Atrodo, taip.

— Maniau, kad žaidei regbį.

— Aš kadaise tilpau ir į trisdešimt antro dydžio džinsus.

Alisa nužvelgia mane siaubingai pasibjaurėjusi.

— Iš tavo laiško susidariau įspūdį, kad esi daug geresnės
formos.

— Matyt, nesuvokiau, koks esu nesveikas.

— Tai jau taip, — ji prisėda ant suolo. — Penkias minutes
pailsėk ir žiūrėsim, ką galėsim po to.

— Dieviški žodžiai.

Aš iš lėto užsliuogiu ant suolo dar kartą ir nuleidžiu galvą.

Žinojau, kad esu nekokios formos, bet tai jau visiškai juo-
kinga. Net neįsivaizdavau, jog per kelerius metus reikalai taip
suprastėjo.

Nuostabu, kaip protas gali su tavimi juokauti... ir įtikinti
tuo, kas visiškai neatitinka realybės. Šios dvidešimt pragaro mi-
nučių atvėrė man akis ir leido pamatyti, kokia užduotis manęs
laukia.